

1. איכה רבה, פרשה ב

[ב] רבי היה דורש בלע ד' עשרין וארבע אפין, ור' יוחנן הוה דריש אשיתין אפין, לאו ר' יוחנן רבא מן דרבי, אלא רבי על שהיה סמוך לחרבן בית המקדש היה נזכר והיה דורש ובוכה ומתנח וחוור ובוכה ומתנחם ופוסק, ור' יוחנן על ידי שלא היה סמוך לחרבן בית המקדש היה דורש והולך ולא פוסק. רבי היה דורש הקל/הקול/ קול יעקב והידים ידי עשו (בראשית כז כב), קולו של יעקב צווחת ממה שעשו ידי עשו בביתר, ור' יוחנן היה דורש קול אדריינוס קיסר שהרג בביתר שמונים אלף רבוא בני אדם.

[ו] שחת מועדו שכת ה' בציון מועד ושבת. וכי אפשר שהקב"ה משכח שבתותיהם ומועדיהם של ישראל חס ושלום, אלא שבתות וימים טובים שבדא ירבעם מלבו, [נדכתיב בחדש אשר בדה מלבו (מ"א = מלכים א' = יב לג)] מלבד כתיב, המד"א מלבד שבתות ה' (ויקרא כג לח).

[מז] פצו עליך פיהם כל אויביך. מפני מה הקדים פ"ה לעי"ן, לפי שהן אומרים בפה מה שלא ראו בעין, לפיכך הקדים פ"ה לעי"ן.

2. רש"י איכה ב, כ

אם יהרג במקדש ה' כהן ונציא – רוח הקדש משיבתם וכי נאה לכס שהרגתם את זכריה בן יהוידע כמו שכתוב בדברי הימים שהוכיחם כשצאו להשתחוות ליואש ועשאוהו ע"א (ד"ה = דברי הימים = ז כד) ורוח לצפה את זכריה בן יהוידע והיה כהן ונציא והרגוהו בעזרה:

3. גיטין נז, ב

אמר רבי חייא בר אבין אמר רבי יהושע בן קרחה: סח לי זקן אחד מאנשי ירושלים, בבקעה זו הרג נבזוראדן רב טבחים מאתים ואחת עשרה רבוא, ובירושלים הרג תשעים וארבע רבוא על אבן אחת, עד שהלך דמן ונגע בדמו של זכריה, לקיים מה שנאמר: ודמים בדמים נגעו. אשכחיה לדמיה דזכריה דהוה קא מרתח וסליק, אמר: מאי האי? אמרו ליה: דם זבחים דאשתפוך. אייתי דמי ולא אידמו, אמר להו: אי אמריתו לי – מוטב, ואי לאו – מסריקנא לבשרייכו במסרקי דפרזלי. אמרי ליה: מאי נימא לך, נבייא הוה בן דהוה קא מוכח לן במילי דשמיא, קמינן עילויה וקמלינן ליה, והא כמה שנין דלא קא ניח דמיה. אמר להו: אנא מפייסנא ליה. אייתי סנהדרי גדולה וסנהדרי קטנה קטל עילויה ולא נח, בחורים ובתולות קטל עילויה ולא נח, אייתי תינוקות של בית רבן קטל עילויה ולא נח, א"ל: זכריה, זכריה, טובים שבהן איבדתם, ניחא לך דאבדינאו לכולהו? כדאמר ליה הכי נח. בההיא שעתא הרהר תשובה בדעתיה, אמר: ומה אם על נפש אחת – כך, ההוא גברא דקטל כל הני נשמתא – על אחת כמה וכמה! ערק אזל שדר שטר פרטתא בביתיה ואגיר. תנא: נעמן גר תושב היה; נבזוראדן גר צדק היה... היינו דכתיב: נתתי את דמה על צחיח סלע לבלתי הכסות.

4. שמות רבה (שנאן) פרשת וארא פרשה ח

יואש מנין שעשה עצמו אלוה? כדכתיב: ואחרי מות יהוידע באו שרי יהודה וישתחוו למלך אז שמע המלך אליהם (דה"ב כד). מהו וישתחוו למלך? שעשו ממנו אלוה. אמרו לו: אילולי שאתה אלוה, לא יצאת לאחר שבע שנים מבית קדשי הקדשים. אמר להם: כך הוא, וקבל על עצמו לעשות אלוה והשחית לנפשו, שנאמר: ויהי לתקופת השנה עלה עליו חיל ארם (שם), ואת יואש עשו שפטים (שם)... וכתיב: ובלכתם ממנו כי עזבו אתו במחליים רבים [...] וימת [...] ולא קברהו בקברות המלכים (שם).

5. מהר"ל, נצח ישראל, פרק ט

ודע כי העין היא התחלה, כי מתחלה הוא רואה ואחר כך עושה. וכמו שהעין הוא התחלה, כן הפה גומר, שהוא מוציא הדיבור לפעל. וכאשר מקדים העין לפה, נמשך אחר התחלה, שהוא העין. והעין, שהוא הראיה, הוא דבק אל השכל, כמו שאמרו רז"ל (ע"ז כח ב) שוריינא דעינא בליבא תליא, עד שבזה הוא דבק בשכלי לגמרי, והשכלי יש לו דביקות בו יתברך. ומפני כך לא היו גולים מן הארץ כאשר היו דביקים בו יתברך. אבל הם הקדימו הפה לעין, ולא היה הגמר נמשך אל ההתחלה שהוא העין, ולא היה לגמר הזה – שהוא הפה – דביקות בהתחלה השכלית, ובזה היו מסולקים מן השם יתברך, ודבר זה היה גורם הגלות, שהוא ההרחקה ממנו.